

[Statsministeren.]

faldet af den norske folkeafstemning, før de selv træffer deres beslutning om, hvorvidt de vil stemme ja eller nej. Og det sikrer vi dem altså mulighed for ved, at den danske besluttende folkeafstemning falder en uge efter den norske rådgivende. Derfor mener jeg, at datoen er rigtigt fastlagt.

Den konservative ordfører, hr. Stetter, stillede nogle spørgsmål til mig om, hvornår man kunne vente lovforslag, der skulle give de nødvendige bemyndigelser til landbrugsminister og fiskeriminister, især vedrørende administrationens tilrettelægning, efter at medlemskab er blevet vedtaget, hvis det bliver vedtaget. Der må jeg erkende over for hr. Stetter, at det var regeringens oprindelige hensigt, at disse lovforslag skulle have været fremsat nu og allerede skulle have været inde i lovgivningsarbejdet. Men vi har ført ret udførlige forhandlinger med erhvervene om disse ting og har da selvfølgelig også haft samtaler med landbrugserhvervet om det, og vi er kommet til det resultat — jeg erkender, ikke uden en vis bekymring, men har dog fundet det forsvarligt at komme til det resultat — at vi venter med at fremsætte disse lovforslag, til den nye folketingssamling er begyndt. Det betyder, at lovforslagene vil komme omgående, efter at vi er trådt sammen i begyndelsen af oktober, og vi forudsætter så en meget hurtig behandling af lovforslagene.

Nu, hvor selve problematikken har været gennemtygget med organisationerne, tror jeg, at vi vil kunne komme med lovforslag straks efter folketingets sammentræden, og vil håbe på en hurtig gennemførelse. Det er klart, at man i henholdsvis landbrugsministeriet og fiskeriministeriet i sommerens løb vil forberede tingene, sådan at altså de 4 måneder, der er fra begyndelsen af oktober til 1. februar, som er tidspunktet, hvor landbrugsordningerne gælder for Danmark, såfremt vi bliver medlem, skulle være tilstrækkelige. Jeg tror, man vil give mig ret i, at folketingets arbejdsprogram i forvejen nu er så stærkt belastet, at det vil være en fordel for folketinget at kunne tage de to lovforslag, der vil kræve meget udvalgsarbejde, ud mod til gengæld forhåbentlig at kunne gennemføre dem hurtigt til oktober.

Der var jo mange aspekter i de mange særdebatter, der fandt sted især i eftermid-

dags mellem henholdsvis tilhængere og modstandere af EF, som det kunne være interessant at tage fat på. Jeg skal kun gå ind på en enkelt af disse særdebatter. Det var den debat, der fandt sted mellem hr. Koch og hr. Bendix. Jeg synes nok, det var en debat, der kunne føre til overvejelser. Hr. Koch synes jo næsten at fortryde hele USAs udvikling siden borgerkrigen fra 1861-1865 og til i dag, og hvis jeg forstod hr. Koch rigtigt, var han meget nær ved at ville foretrække et løsere statsforbund i USA; om det ligefrem var konføderationen i stedet for føderationen, ved jeg ikke, men jeg kunne ikke lade være med at blive en lille smule betænkelig. Nu nærer jeg ingen tvivl om, at man i USA ligesom i Danmark trænger til mange administrative reformer og mange politiske reformer; jeg tror også, man trænger til reformer i retning af decentralisering. På det punkt er der i og for sig ingen uenighed mellem hr. Koch og mig, men jeg ville dog være lidt bekymret ved en så generel tilslutning til kritikken af centralstyret i Washington, som hr. Koch var tilbøjelig til at lade komme til orde. Det ville gøre mig betænkelig, og det ville forekomme mig at være at tage stilling i amerikansk politik til tendenser af lidt konservativt tilsnit, som jeg ved ellers ikke tilhører hr. Kochs politiske stil. Men det er muligt, at jeg har misforstået hr. Koch, og at det slet ikke er det, han har ment.

Det var det ene, jeg ville sige, og det viser altså, hvor langt en markedsdebat kan føre.

Det andet er, at enhver sammenligning mellem samfundsorganisationen; den politiske statsorganisation, i USA, og så det, vi tilslutter os ved at gå ind i EF, halter indtil det urimelige, ja, indtil det selvudslettende. Jeg ved godt, at der ud over Europa findes, hvad jeg ville kalde europæister, som ikke kan føre integrationen langt nok frem og hurtigt nok frem. Men jeg tror, at selv de mest optimistiske blandt disse europæister — nu ved jeg ikke, om man skal kalde dem aggressive, eller man skal kalde dem progressive, det er jo lidt en smagssag — men selv de mest optimistiske blandt dem vil da ikke drømme om, at vi inden for en overskuelig række af årtier ville stå over for en europæisk samfunds dannelse, der på nogen måde kan sammenlignes med det, USA har skabt efter borgerkrigen. Derfor synes jeg ikke, at